

"Gospodine, pomoz mi

Potreba za molitvom, potreba za pokorom, opuštena i blaga i nipošto bez patnje. U vašem će životu Isusova riječ postati stvarnost: Tko ne uzme križ svoj i ne ide za mnom, nije me dostojan.

14. Travanj

**Sigurni znakovi pravog Križa
Kristova: vedrina, duboki osjećaj
mira, ljubav spremna na bilo
kakvu žrtvu, velika djelotvornost
koja izvire iz samog Boka Isusovog,**

i uvijek vidljiva radost: radost koja proizlazi iz spoznaje da je onaj tko se uistinu daruje blizu Križu i da je, shodno tome, blizu našem Gospodinu. (Kovačnica, 772)

Ako želite nešto, učiti iz iskustva jednog siromašnog svećenika, koji ne želi ništa drugo osim govoriti o Bogu, onda vam savjetujem: ako tijelo traži svoje izgubljeno pravo ili ako se – što je još gore – prkosno buni oholost, onda se utecite božanskim ranama, koje potječu od čavala kojima je Kristovo Tijelo bilo pribijeno na križ i od koplja kojim je bio proboden. Požurite se k Njemu kako vam srce nalaže, sakrijte u Gospodinovim ranama svu svoju ljubav prema ljudima – i prema Bogu, jer to je čežnja za sjedinjenjem s Njim i uvjerenje da smo njegova braća: krvni rođaci, sinovi iste majke, ona koja nas je dovela k Isusu.

Potreba za molitvom, potreba za pokorom, opuštena i blaga i nipošto bez patnje. U vašem će životu Isusova riječ postati stvarnost: Tko ne uzme križ svoj i ne ide za mnom, nije me dostojan (Mt 10,38).

Gospodin nam se svaki puta sve više otvara, On moli za naknadu i okajanje i konačno pobuđuje i u meni potrebu da živim Bogu i da sam s Kristom razapet na križ (Gal 2,19). Ali ovo blago nosimo u zemaljskim posudama – dakle lomljivim – da se ona izvanredna uspješnost pripisuje Bogu, a ne nama (2

Kor 4,7).

U svemu trpimo nevolje, ali nismo u tjeskobi; ne znamo kamo bismo se okrenuli, ali ne očajavamo; progone nas, ali nismo ostavljeni u pogibli; obaraju nas na zemlju ali nismo uništeni. Mi uvijek i svuda na svom tijelu nosimo smrtne patnje Isusove (2 Kor 4,8-10).

Uz to umišljamo da nas Gospodin ne uslišava, da se mi zavaravamo, da čujemo samo svoj vlastiti glas koji vodi razgovor sam sa sobom.

Osjećamo se slabima na zemlji, a napušteni od neba. I potom pravo gađenje pred grijehom, pa makar to bio i mali grijeh. Padnimo pred Njega upornom odanošću kao Kananejka, i molimo Ga i zovimo kao što je ona činila: Gospodine pomози mi (Mt 15,25). I svjetlo ljubavi rastjerat će tamu. (Priatelji Božji, 303-304)